

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/292/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115200691
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115200691.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobcu UK Profit, spol. s.r.o., so sídlom Hornočermanská 797/59, Nitra IČO: 35937815, zastúpený: JUDr. Ivana Zmeková, advokátka, so sídlom Bratislava, Zámocká 30 p r o t i žalovanej: C. J., rod. T., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom G., K D. tehelni XX, t.č. na neznámom mieste zastúpená opatrovníčkou R. Orocockou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, o zaplatenie 117,11 Eur a prísl. o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 29.05.2015 č.k. 11C/14/2015 - 59 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázanú skutočnosť, že dňa 25.01.2008 bola uzavretá zmluva o bežnom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX medzi D. sporiteľňou a.s. a žalovanou. Predmetom zmluvy bolo aj poskytnutie povoleného prečerpania k účtu po splnení podmienok uvedených v obchodných podmienkach banky, ktoré sú účinné od 1.7.2007. Z výpisu z účtu žalovanej vyplýva, že k jeho zrušeniu došlo 21.10.2011. K uvedenému dňu istina (čerpaný úver) predstavovala 177,11 eur. Predmetom žaloby sú aj sumy 0,23 eur a 0,04 eur, ktoré žalobca v žalobe označil ako úrok a poplatky, ako aj kapitalizovaný úrok z omeškania ku dňu postúpenia pohľadávky vo výške 32,17 Eur.

Listom zo dňa 17.10.2011 Slovenská sporiteľňa a.s. odstúpila od zmluvy o bežnom účte uzavretej so žalovanou a to v súlade s obchodnými podmienkami. Na výzvu súdu prvého stupňa právna zástupkyňa žalobcu oznámila, že toto odstúpenie od zmluvy je účinné a preto ku dňu 21.10.2011 bol účet žalovanej zrušený.

Dňa 27.09.2013 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a spoločnosťou DPS financial consulting s.r.o, jej predmetom bola aj sporná pohľadávka. Neskôr spoločnosť DPS financial consulting s.r.o. pohľadávku postúpila ďalšej spoločnosti - žalobcovi zmluvou zo dňa 08.09.2014 a tento právny úkon postupca oznámil žalovanej listom zo dňa 25.09.2014.

V danom prípade žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal splnenie povinnosti veriteľa vyplývajúce z § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, teda Slovenskej sporiteľne a.s., pričom pri

absenciou tohto postupu zmluva by pre rozpor so zákonom bola absolútne neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Prvostupňový súd konštatoval, že zmluvu o bežnom účte uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je potrebné považovať aj za spotrebiteľskú zmluvu, ako to vyplýva z § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.2008. Spotrebiteľské zmluvy sú zaradené do Občianskeho zákonníka a to aj v prípade, ak sú uzavreté podľa Obchodného zákonníka a preto majú občianskoprávny charakter. Tento záver vyplýva z viacerých súdnych rozhodnutí Krajského súdu v Prešove napr. 1Co 154/2014 zo dňa 08.10.2014, 8Co 15/13 zo dňa 16.12.2013, 6Co 81/12 zo dňa 14.02.2013, Krajského súdu v Trnave 11Co 47/14 zo dňa 22.10.2014. Súd v týchto rozhodnutiach vyslovil názor u nutnosti aplikácie Občianskeho zákonníka, či už v otázke premlčania alebo posúdenia odstúpenia od zmluvy pri spotrebiteľských zmluvách (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove 21Co 116/13 zo dňa 15.04.14 alebo 6Co 105/13 zo dňa 10.12.2013).

Vychádzal z toho, že úprava odstúpenia od zmluvy podľa Občianskeho zákonníka je pre spotrebiteľa výhodnejšia ako úprava v Obchodnom zákonníku, preto odstúpenie od zmluvy je potrebné posúdiť podľa § 48 Občianskeho zákonníka. S poukazom na § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa teda zmluva o bežnom účte zrušila od začiatku (ex tunc) a preto účastníci sa majú vyporiadať podľa zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia a to konkrétne podľa § 457 Občianskeho zákonníka.

S účinnosťou od 01.05.2014 súdy sú povinné ex offo pri spotrebiteľských veciach posúdiť aj možnosť premlčania nároku (§ 5b zákona č. 250/2007 Z.z. v znení zákona č. 102/2014 Z.z.)

Pre vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo žalobcovi vo forme poskytnutých finančných prostriedkov žalovanej, platí teda dvojiročná subjektívna premlčacia lehota, ktorá plynie odo dňa po odstúpení od zmluvy a od zrušenia účtu, k čomu v danom prípade došlo dňa 21.10.2011. Premlčacia doba tak uplynula 21.10.2013 a keďže žaloba bola podaná až 06.10.2014, súd prvého stupňa aplikujúc § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na premlčanie uplatneného nároku žalobu zamietol.

Výrok o trovách konania bol odvodnený ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 177,11 Eur spolu s úrokom vo výške 0,23 Eur, poplatkami vo výške 0,04 Eur, úrokom z omeškania 32,17 Eur a úrokom vo výške 5,15 % ročne zo sumy 177,11 Eur od 09.09.2014 do zaplatenia a trovy konania. Alternatívne požadoval rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol a nesprávne vyhodnotil dôkazy. Výpisy z úveru a výpisy z účtu poskytnuté bankou majú správne uvedené údaje. Úrok z omeškania vo výške 32,17 Eur je úrok zákonný vypočítaný od odstúpenia od zmluvy po postúpenie pohľadávky, nejde o kapitalizovaný úrok z omeškania. Mal za to, že právo žalobcu na zaplatenie pohľadávky voči žalovanej ku dňu podania návrhu na podanie platobného rozkazu nebolo premlčané. Uviedol, že zo strany právneho predchodcu žalobcu bola zmluva ukončená odstúpením od zmluvy ku dňu 21.10.2011 v súlade s ustanovením Obchodným podmienok banky. Odstúpením od zmluvy nezaniká záväzok klienta splatiť pohľadávku banky. Po odstúpení od zmluvy si zmluvné strany nebudú vracat plnenia poskytnuté do odstúpenia. K zrušeniu zmluvy teda nedošlo od počiatku. Nárok žalobcu na vrátenie dlžnej sumy nie je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre vymáhanie pohľadávky žalobcu platí všeobecná 3-ročná premlčacia doba. Žalobný návrh bol podaný dňa 30.09.2014.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O. s. p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O. s. p. s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 31.05.2016 zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi tam uvedenými, na ktoré odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolateľ namieta, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

Podstata odvolacieho dôvodu, kedy sa namieta, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Za nesprávne právne posúdenie veci sa považuje mylná aplikácia a výklad právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Žalobca nesúhlasí s právnym názorom prvostupňového súdu o aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní a odstúpení na právny vzťah založený medzi účastníkmi konania a žiada aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka.

Z vykonaného dokazovania vyplývalo, že žalovaná uzavrela dňa 25.01.2008 s pôvodným veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a.s., zmluvu o bežnom účte č. 0333886460/0900 (čl. 7), ktorej predmetom bolo zriadenie bežného účtu pre majiteľa účtu a poskytnutie povoleného prečerpania k účtu po splnení podmienok uvedených k Obchodným podmienkam Banky. Písomným listom zo dňa 17.10.2011 (č.l. 8) Slovenská sporiteľňa, a.s., oznámila žalovanej odstúpenie od zmluvy na základe ktorej bolo žalovanej poskytnuté povolené prečerpanie k bežnému účtu č. 0333886460/0900 s výškou pohľadávky ku dňu 17.10.2011 177,22 Eur. Z výpisu z účtu č. 0333886460/0900 (čl.45) vyplýva, že predmetný účet bol ku dňu 21.10.2011 zrušený zo zostávajúcou istinou vo výške 177,11 Eur. Žaloba bola podaná dňa 06.10.2014.

Je potrebné poukázať na skutočnosť, podľa ktorej špeciálna úprava spotrebiteľského úveru v čase uzatvorenia zmluvy o bežnom účte č. 0333886460/0900 bola obsiahnutá v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Tento právny predpis účinný v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 2 písm. a/ definoval spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru, alebo v inej právnej forme. Veriteľom v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy bola fyzická alebo právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a spotrebiteľom podľa § 3 ods. 2 tohto právneho predpisu fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Jednou zo základných črt spotrebiteľskej zmluvy je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva uzatvorená so žalovanou túto charakteristiku spĺňa.

Okrem toho ochrana spotrebiteľa v čase uzatvorenia zmluvy bola obsiahnutá i v Občianskom zákonníku. Podľa ust. § 52 tohto právneho predpisu účinného v čase uzatvorenia zmluvy spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného nielen ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ale aj všetky iné ustanovenia, t.j. i ustanovenia Občianskeho zákonníka o odstúpení od zmluvy sa použijú vždy, ak je to na prospech spotrebiteľa.

Čo sa týka právnej úpravy odstúpenia od zmluvy táto bola obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch a to v Obchodnom zákonníku a Občianskom zákonníku.

Podľa ustanovenia § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane. Tento právny predpis v ustanovení § 351 ods. 1 umožňuje, aby určité ustanovenia mohli podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu trvať aj po ukončení zmluvy. Pri úverovej zmluve ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka umožňovalo veriteľovi odstúpiť od zmluvy, ak bol dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a požadovať od dlžníka vrátenie dlžnej sumy s úrokmi. Na rozdiel od uvedeného Občiansky zákonník s odstúpením od zmluvy v ustanovení § 48 ods. 2 v zásade spája jej zrušenie a to s účinkami od začiatku. Zákonná úprava odstúpenia od zmluvy v Občianskom zákonníku je teda pre žalovanú výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa žalovaná vzdať nemohla.

Aj keď ustanovenie § 48 Občianskeho zákonníka umožňuje účastníkom zmluvy dohodnúť sa na inom zrušení zmluvy než od jej začiatku, pri spotrebiteľskom vzťahu táto možnosť je výrazne obmedzená ustanovením § 54 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Akákoľvek dohoda posúvajúca moment zrušenia zmluvy na iný termín než od začiatku, vzhľadom na následky tohto jednostranného právneho úkonu, bez akýchkoľvek pochybností zmluvné postavenie žalovanej zhoršuje.

Ak zmluva alebo všeobecné obchodné podmienky upravovali následky odstúpenia odlišne od občiansko-právnej úpravy, takéto dojednanie je neplatné pre jeho rozpor s ustanovením § 54 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Keďže ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka) išlo o neplatnosť absolútnu, vyplývajúcu z ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka a pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti.

Správnosť záveru o potrebe aplikácie občiansko-právnej úpravy odstúpenia od zmluvy vyplýva tiež z ustanovenia § 5 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. V poznámke 9 k tomuto ustanoveniu je uvedený odkaz priamo na ustanovenie § 48 Občianskeho zákonníka.

Odstúpenie od zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu tak mohlo byť posúdené iba podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka a jeho dôsledkom je zrušenie zmluvy s účinkami od začiatku.

Obdobná situácia existuje aj pri právnej úprave premlčania. Obchodný zákonník pri právach vzniknutých odstúpením od zmluvy určuje v ustanovení § 397 4 - ročnú premlčaciu dobu. Na rozdiel od tejto úpravy je pri nároku na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia vzniknutého odstúpením od zmluvy stanovená v Občianskom zákonníku 2 - ročná subjektívna premlčacia doba (§ 107 ods. 1) a 3 - ročná objektívna premlčacia doba (§ 107 ods. 2). Táto výhodnejšie právna úprava premlčania v Občianskom zákonníku je dôvodom, prečo sa jej žalovaná vzdať nemôže.

V prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach, a nie podnikateľské právo (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci 5MCdo 20/2009). Prípadné použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva na spotrebiteľský právny vzťah, a to aj pokiaľ ide o otázku premlčania, predstavuje zhoršenie postavenia spotrebiteľa. S účinnosťou zákona č. 150/2004 Z. z. (01.01.2004) došlo k zásadnej zmene spotrebiteľského práva. Nevýhodnejšie zmluvné klauzuly oproti zneniu Občianskeho zákonníka sa dostali do rozporu s jeho novým ust. § 54 ods. 1, podľa ktorého „spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie“. Použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva a nie občianskeho práva na spotrebiteľský právny vzťah vrátane premlčania predstavuje takéto zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce nevyžaduje transpozíciu v prípade dualistickej úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti tomuto zákonu.

Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy, dvojaká právna úprava zmluvných pokút a pod). Aplikáčna prax síce ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať (od 01.01.1992), avšak niet rozumného dôvodu na konštatovanie, že na plynutie času a jeho dôsledky vrátane premlčania v typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi biznismenmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľov výhodnejšia.

Uvedené závery prijal aj Krajský súd v Prešove v rozsudku č. k. 6Co/81/2012-279 zo dňa 14.02.2013, ktoré rozhodnutie bolo napadnuté ústavnou sťažnosťou. Následne Ústavný súd v uznesení I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.06.2013 predmetnú sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť a uzavrel, že „nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom krajského súdu“.

Odvolačný súd taktiež poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2015 vydaným vo veci 8MCdo/13/2014, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora skonštatoval, že aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného zákonníka a nie Občianskeho zákonníka je zrejme, že ak by Najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať zreteľ na ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. pričom by ako orgán rozhodujúci o nárokoch so spotrebiteľskej zmluvy bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Právne predpisy, ktorých súčasťou sú obe tieto ustanovenia, nemajú prechodné ustanovenia, to znamená, že sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou týchto právnych predpisov. Z vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že v prípade zrušenia rozsudkov napadnutých mimoriadnym dovolaním by súd prvého stupňa posudzoval plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka v dôsledku čoho by rozhodol tak, ako v rozsudku, ktorý generálny prokurátor navrhuje zrušiť.

Za týchto okolností (a predovšetkým pri správnej aplikácii ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka na zmluvný vzťah účastníkov tohto konania) je potrebné konštatovať, že žaloba žalobcu nemôže byť dôvodná a správne preto postupoval súd prvého stupňa pokiaľ ju zamietol.

Keďže správne postupoval súd prvého stupňa pokiaľ žalobu zamietol a so zreteľom na to, že správny je výrok napadnutého rozhodnutia aj o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach poukazuje na správne a výstižné dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní neúspešný žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešná žalovaná si náhradu trov ani nežiadala priznať, preto on ich nebolo rozhodované.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.